

Ha egy nő imádkozik

*Tíz nő a Bibliából, aki
imájával megváltoztatta a világot*

T. D. JAKES

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
T. D. Jakes: When Women Pray
ISBNs: 978-1-5460-1559-8 (hardcover)
Copyright © 2020 by TDJ Enterprises, LLP
Published By FaithWords, Hachette Book Group
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104
www.faithwords.com

Hungarian edition © Immanuel Alapítvány, 2021

Magyarországon kiadja az Immanuel Alapítvány.
9700 Szombathely, Pf. 320
Tel.: +36 1 267 1551
webshop.immanuel.hu
immanuel@immanuel.hu
Felelős kiadó: Géczi Károly
Fordító: Kriszt Éva
Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor

A bibliai idézetek forrásai:

Károli-biblia

Újjonnan revideált Károli-biblia (ÚRK, Veritas, 2019)

Revideált új fordítású Biblia (RÚF, Magyar Bibliatársulat, 2014)

Ahol arra szükség volt, az idézeteket az angolból fordítottuk.

A fordítás és a kiadás a kiadó engedélyével történt.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges, kivéve a rövid idézeteket.

ISBN 978-615-6017-20-8

Nyomdai munkák: Central Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató

Tartalom

Bevezetés	v
1. FEJEZET Anna	I
2. FEJEZET Mária	15
3. FEJEZET Sára	37
4. FEJEZET A vérfolyásos asszony	53
5. FEJEZET Naómi	69
6. FEJEZET A samáriai nő	89
7. FEJEZET Eszter	107

8. FEJEZET	
Rodé	129
9. FEJEZET	
A súnemi asszony	149
10. FEJEZET	
Anna, Fánuel leánya	165
Zárszó	181
Jegyzetek	186

Bevezetés

Ugyanúgy indul ez a napja is, mint minden más nap évek óta. Évtizedek óta. Térdre ereszkedik egyszerű szobája döngölt földpadlóján, majd fejét is a földre hajtja. Csend veszi körül; lecsendesíti az elméjében zibongó gondolatokat is. Készen akar állni; készen arra, hogy szóljon és hallgasson; hogy adjon és kapjon.

Készen arra, hogy imádkozzon.

Reggel öt óra van, és sok teendő vár rá. Egy óra múlva csatlakozik rendjének többi tagjához a reggeli misére. Az egy kis pihenőt jelent. Esélyt arra, hogy észrevétlenül elvegyüljön a kék-fehér apácaruhás Isten-imádók sorai közt. Esélyt arra, hogy Istent imádjá. Hogy beteljesedjen.

Utána elérkezik a szolgálat ideje, amikor adnia kell magából. A mise végeztével minden vendéget köszönteni fog, ráncos ujjai melegen ölelik körbe a feléje nyújtott

HA EGY NŐ IMÁDKOZIK

kezeket. Azután végigjárja városa utcáit, felkeresi a betegeket és rászorulókat. Ételt és gyógyszert oszt. És persze vigaszt. Útközben kutatva keresi szemével azokat, akiket félretaszított a rohanó világ: a betegeket, a gyengéket, a nem kívánt személyeket. Különösen azokat a gyerekeket, akiknek a poros utcákon kívül nincs más menedékük, és vigaszt is csak a szánakozó járókelők által időnként odavetett néhány falatnyi étel jelent.

Megkeresi és hazahozza őket.

Délután ellátogat a régi vasúti raktár épületébe, melyet a város önkormányzata segítőkészen rendjének adományozott. Elég volt kérnie. Amikor üdvözli az ott lakó leprásokat, mindegyiküket megérinti. Szándékosan. Gyengéden. Hogy érezzék a szeretetét. Hogy megérezzék és megismerjék Krisztus szeretetét.

Később, estefelé elviszik majd a helyi repülőtérre, hogy megkezdje hosszú, fárasztó utazását nyugatra. Elfogadta a meghívást, hogy ellátogasson rendjének egyik párizsi árvaházába. Vagy ez most a New York-i Dél-Bronx városrészben található otthon lesz? Meg kell tudakolnia. Mindenesetre ez mind később következik. Ez mind a jövőhöz tartozik, amely mindenki számára rejtély, Istent kivéve.

Most, az egyszerű reggeli csöndben imára készülődik. Könnyen jönnek a szavak, nem is jöhetnek másként – minden reggel elmondja őket, amióta csak az eszét tudja:

Bevezetés

„Édes Jézus, segíts, hogy a Te illatodat árasszam mindenütt, ahová megyek. Áraszd el lelkemet szellemeddel és éteteddel. Hatolj belém, vedd birtokodba egész lényemet, úgyannyira, hogy egész életem csak a Tiednek kisugárzása legyen. Süss át rajtam, légy bennem úgy, hogy minden lélek, akivel érintkezésbe kerülök, érezze meg lelkemben jelenlétedet. Hogy föltekintsenek, és már ne engem lássanak –, hanem egyedül Jézust! Maradj velem, akkor sugározni fogok kezdeni, úgy, ahogyan Te; úgy, hogy világossága leszek másoknak. A világosság teljesen Tőled lesz, Jézusom, abból semmi sem az enyém. Te leszel az, aki rajtam keresztül másokra sugáرزol. Add, hogy így dicsőíthesselek, hiszen ezt szereted legjobban: azzal, hogy sugáرزom a körülöttem lévőkre. Add, hogy hirdesselek Téged anélkül, hogy hirdetnélek, nem szóval, hanem példámmal, annak megragadó erejével, rokonszenves befolyásával, amit teszek, annak a szeretetnek nyilvánvaló teljével, amellyel szívem Feléd fordul. Ámen.”¹

Sikerült kitalálnod, ki ez a rejtélyes asszony? Eredeti neve Anjezë Gonxhe Bojaxhiu*, ám a világ más néven ismerte meg.

Teréz anyaként.

Tizennyolc évesen kezdte misszionáriusi szolgálatát – és attól fogva ez jelentette számára az életet és minden lélegzetvételt hetven éven át. Ez alatt az idő alatt

* Kiejtve: [Anjez Gondzse Bojadzsiju] – *a ford.*

HA EGY NŐ IMÁDKOZIK

felkutatatta Kalkutta utcáin és nyomornegyedeiben „a nemkívánatosakat, elhagyottakat, szeretet nélkül valókat”. Saját rendet alapított a katolikus egyházon belül a Szeretet Misszionáriusai néven – ma már több ezer tagja van több mint 140 országban. Árvaházakat és iskolákat, kórházakat és ingyenkonyhákat hozott létre. Árvákat, leprásokat, betegeket és haldoklókat gondozott. Az elsők között nyitott klinikát HIV/AIDS-betegek részére az 1980-as években. Számos nyilvános szereplése alkalmával rendszeresen és határozottan védelmére kelt az Isten Igéjében lejegyzett igazságoknak.²

Teréz anya tündöklő példaképként élte meg Jézus parancsát, hogy legyünk áldás „a legkisebbek” számára. Amit elért, az mégsem saját jóságán vagy saját erején alapult, bármilyen figyelemre méltó volt is mindkettő. Szolgálatát Isten jóságának és Isten erejének kösziklájára alapozta – és ehhez hozzátartozott, hogy naponként leborult az Ő trónja elé, és elmondta a fent idézett imádságot.

Röviden: az az asszony, akit ma Kalkuttai Szent Terézként tisztelünk, bizonyoság arra, mi történhet egy közösségben, sőt az egész világon, ha egy nő imádkozik.

Életünk alapja

Az ima az egész történelem során létfontosságú alapot jelentett az emberi kultúra és társadalom számára, és így van ez ma is.

Bevezetés

Az alap zsaluzása akkor történt, amikor Isten együtt sétált Ádámmal és Évával a kertben az est hűvösében. Az emberiség kezdettől úgy lett megalkotva, hogy kommunikáljon a Teremtővel. Aztán ömlött a beton az alapba évszázadokon át, miközben Isten elhívott egy népet, hogy rajtuk keresztül kinyilatkoztassa magát a világnak.

Ábrahám a hit embere volt; szüntelenül kommunikált Istennel, Isten pedig megígérte, hogy megáldja utódait, nagy néppé teszi őket, és Ábrahamban „megáldatnak... a föld minden nemzetségei” (1Mózes 12:3). Jákób neve Izráel – „Istennel küzdő” – lett, miután egy éjszakán át viaskodott a Mindenhatóval, ami szintén az imádság képe. Mózes, akinél nagyobb vezetőt talán nem hordott még hátán a föld, annyira elkötelezte magát az imádkozásra, hogy rendszeresen beszélhetett Vele „színről színre, amint szokott ember szólni barátjával” (2Mózes 33:11). Dávid, aki Isten szíve szerint való férfi volt, olyan bensőséges zoltárokat és imádságokat írt Istennek, hogy még évezredekkel később is imádkozzuk és énekeljük őket.

Azt, hogy az imádkozás életünk alapja, Jézus Krisztus élő példája is megerősíti. A testben megjelent Isten napi szokásává tette, hogy „kora reggel... még szürkületkor” kiment imádkozni (Márk 1:35). Később megtanította nekünk, hogyan imádkozzunk: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved” (Máté 6:9). Az emberi történelem legjelentősebb pillanatát, a

HA EGY NŐ IMÁDKOZIK

keresztre feszítést megelőző éjszakán pedig leborult az Atya elé, és olyan heves gyötrődéssel imádkozott, hogy a verejtéke vércseppeként hullott a földre, miközben Fiúként ezt mondta: „ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!” (Lukács 22:42).

Az újszövetségi szerzők különös gonddal hangsúlyozták, milyen létfontosságú szerepet kell játszania az életünkben az imának – és hogy milyen áldásokat nyerhetünk általa. Pál apostol így írt: „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt” (Filippi 4:6). És az eredmény? Rátalálunk Isten békességére (7. v.). Jakab intette Krisztus követőit: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért – miért? –, hogy meggyógyuljatok” (Jakab 5:16). A Zsidókhoz írt levél szerzője pedig így biztat: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsidó levél 4:16).

Figyeljük meg, hogy ezek az igeversek nem megfontolásra szánt javaslatok, hanem engedelmességet követelő parancsok!

Érdeemes megismételni: az ima az egész történelem során létfontosságú alapot jelentett mindazok számára, akik Isten követése mellett döntöttek – és így van ez ma is. Valójában, ha nem kapcsolódunk közvetlenül Isten-